

สถาบันสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

โทรศัพท์ 02-345-1261-4 โทรสาร 02-345-1266-7

E-mail: iei@off.fti.or.th

Website: <http://ftiweb.off.fti.or.th/iei>

จดหมายข่าวสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม

Environmental E-Newsletter

ปีที่ 4 ฉบับที่ 38 เดือนเมษายน 2554

สวัสดีสมาชิกสถาบันสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรมทุกท่าน พบกันอีกครั้งกับเรื่องราวในวงการอุตสาหกรรมและสิ่งแวดล้อม โดยในครั้งนี้นักท่านจะได้ทราบเรื่องเกี่ยวกับ “เทคโนโลยีกับการลดการปล่อยคาร์บอนจากอุตสาหกรรมเหมืองแร่” ว่าเป็นอย่างไร ทำได้อย่างไร นอกจากนี้ เรามีสรุปประเด็นจากการประชุมวิชาการ “ประเด็นการค้าและสิ่งแวดล้อม เอกชนไทย พร้อมหรือยัง” ที่ทางสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยร่วมจัดกับสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และท้ายสุดหน้าสุดท้ายที่ลืมกันไม่ได้ คือ ข่าวประชาสัมพันธ์และปฏิทินกิจกรรมของสถาบันฯ แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้าค่ะ 😊

Contents:

Hot Issue	2
รายงานพิเศษ	3
มุมมองวิชาการ	6
Update Corner	8
มุมประชาสัมพันธ์	8

G-Mark เครื่องหมายแสดงการประกอบกิจการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

กระทรวงอุตสาหกรรม ได้มีการดำเนินการเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับภาคอุตสาหกรรมที่มีการประกอบกิจการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ผ่านการรับรองของเครื่องหมาย “Green Industry Mark” หรือ G-Mark

เครื่องหมาย G-Mark จะเป็นเกณฑ์พื้นฐานที่จูงใจให้ผู้ประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมที่เข้าร่วมโครงการได้พัฒนาและยกระดับการผลิต ระบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม รวมถึงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การสร้างนวัตกรรม การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะเป็นการเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการในการปรับเปลี่ยนไปสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจนิเวศน์ เครื่องหมาย G-Mark แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

ระดับที่ 1 “Green Commitment” จะให้กับโรงงานอุตสาหกรรมหรือกิจการ SMEs ที่แสดงความจำนงเข้าร่วมโครงการ โดยลงนามความร่วมมือกับกระทรวงอุตสาหกรรม และมีการวางแผนการปรับปรุง เพื่อพัฒนาการดำเนินการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

ระดับที่ 2 “Green Effort” จะให้กับโรงงานอุตสาหกรรมหรือกิจการ SMEs ที่ผ่านการรับรองระดับที่ 1 มาแล้ว และได้มีการดำเนินการจริงในการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามแผนการปรับปรุงและพัฒนาตามที่เสนอมา

ระดับที่ 3 “Green System” จะให้กับโรงงานอุตสาหกรรมหรือกิจการ SMEs ที่ผ่านการรับรองระดับที่ 2 และมีการจัดการสิ่งแวดล้อม และได้รับรองมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เป็นสากล เช่น ระบบ ISO14000 เป็นต้น

ระดับที่ 4 “Green Culture” จะให้กับโรงงานอุตสาหกรรมหรือกิจการ SMEs ที่ผ่านการรับรองระดับที่ 3 และมีการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมจนเป็นวัฒนธรรมทั้งองค์กร

ระดับที่ 5 “Green Agent” จะให้กับโรงงานอุตสาหกรรมหรือกิจการ SMEs ที่ผ่านการรับรองระดับที่ 4 มาแล้ว และเป็นผู้ประกอบการที่มีการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมทั่วทั้งองค์กร และสามารถสนับสนุนให้คู่ค้าและพันธมิตรมีการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างน้อยในระดับที่ 1

ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ จะได้รับสิทธิประโยชน์ต่างๆ เช่น ยกเว้นค่าธรรมเนียมรายปี เป็นเวลา 5 ปี หากได้รับการรับรองด้านระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม มาตรฐานด้านระบบการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย หรือมีการนำของเสียหรือวัสดุเหลือใช้จากการประกอบกิจการมาผลิตเป็นก๊าซชีวภาพเพื่อเป็นพลังงานทดแทน เป็นต้น

ประเด็นการค้าและสิ่งแวดล้อม

เอกชนไทย พร้อมหรือยัง??

เมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2554 สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ร่วมกับ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) จัดประชุมวิชาการในหัวข้อ “ประเด็นการค้าและสิ่งแวดล้อม เอกชนไทย พร้อมหรือยัง” ณ ห้องประชุม 1 สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย โดยมี นางสาวอาระยา นันทโพธิเดช รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ นายไพรัตน์ ตังคเศรณี รองเลขาธิการสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เป็นประธานเปิดงาน การประชุมครั้งนี้จัดขึ้นเพื่อสะท้อนมุมมองของภาคเอกชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับมิติความเชื่อมโยงด้านการค้าการลงทุนกับด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อจะเป็นประโยชน์ในการจัดทำนโยบายและแผนระดับประเทศที่ตอบสนองและสอดคล้องต่อความต้องการและความพร้อมของภาคเอกชน

ผลการประชุมวิชาการ “ประเด็นการค้าและสิ่งแวดล้อม เอกชนไทย พร้อมหรือยัง” สามารถสรุปได้ดังนี้

พัฒนาการของประเด็นการค้าและสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่ปี พ.ศ.2535 ประเด็นการค้าและสิ่งแวดล้อมเริ่มสอดประสานกันมากขึ้น มีการพยายามผลักดันให้เกิดการส่งเสริมซึ่งกันและกัน ดังจะเห็นได้จากการเจรจาข้อตกลงต่างๆ ทั้งด้านสิ่งแวดล้อม (ในกรอบ MEAs) ด้านการค้า (กรอบ WTO หรือ FTA) หรือการเจรจาทวิภาคี จะมีความเชื่อมโยงระหว่างการค้าและสิ่งแวดล้อมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มีการกำหนดมาตรการหรือมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมต่างๆ ออกมา เช่น WEEE (Waste Electrical and Electronic Equipment) RoHS (Restriction of Hazardous Substances) REACH (Registration, Evaluation and Authorisation of Chemicals) EuP (Energy-using Product) ที่ทางประเทศในกลุ่ม EU กำหนดมาตรฐานออกมา ซึ่งมาตรการ/มาตรฐานดังกล่าวส่งผลกระทบต่อภาคเอกชน โดยภาคส่วนที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดน่าจะเป็นกลุ่มผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็ก (SMEs) ซึ่งอาจทำการส่งออกหรือไม่ได้ทำการส่งออกสู่ตลาด EU โดยตรง ทั้งนี้ เมื่อ EU บังคับใช้มาตรการ/มาตรฐานสินค้าต่างๆ ผู้ประกอบการรายใหญ่ที่ส่งสินค้าออกสู่ตลาด EU จำเป็นต้องปฏิบัติตาม โดยการเปลี่ยนวัตถุดิบ หรือชิ้นส่วนวัสดุที่ไม่ตรงตามมาตรฐาน

ดังนั้น ผู้ประกอบการรายใหญ่ที่ต้องการคงตลาด EU ไว้ จำเป็นต้องนำเข้าเพื่อทดแทนวัตถุดิบหรือชิ้นส่วนวัสดุดังกล่าว หากผู้ประกอบการรายย่อยภายในประเทศไม่มีหรือไม่สามารถผลิตวัตถุดิบที่ตรงกับมาตรฐานของ EU ได้ ซึ่งสำหรับประเทศไทยผู้ประกอบการรายย่อยจะขาดศักยภาพและเงินทุนที่จะปรับเปลี่ยนเพื่อรับมือกับมาตรการและมาตรฐานที่เกิดขึ้นใหม่เหล่านี้ นอกจากนี้ การวิเคราะห์ทดสอบเพื่อยืนยันมาตรฐานต่างๆ ของสินค้ามีภาระค่าใช้จ่ายที่สูงเนื่องจากมักจะต้องใช้บริการจากต่างประเทศ สำหรับแนวโน้มในอนาคตมีความเห็นพ้องกันว่ามาตรการสิ่งแวดล้อมจะเข้มข้นขึ้น โดยเฉพาะมาตรการด้านการลดก๊าซเรือนกระจก และการวัดรอยเท้าคาร์บอน

ภาครัฐมีความตื่นตัวและได้ดำเนินการร่วมกับภาคเอกชนมาบ้าง เช่น ช่วงปี พ.ศ. 2551-2553 กระทรวงอุตสาหกรรมสนับสนุนด้านฐานข้อมูลและองค์ความรู้ เช่น การพัฒนาฐานข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อมคลังข้อมูลสารเคมี ข้อมูลการทำฉลากสิ่งแวดล้อม การประเมินวัฏจักรชีวิต (Life Cycle Assessment: LCA) ของวัสดุต่างๆ การพัฒนาเครือข่ายการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ และการพัฒนาบุคลากรด้านกฎระเบียบสิ่งแวดล้อม มีการพัฒนาห้องปฏิบัติการทดสอบและยกระดับความสามารถของผู้ประกอบการรวมทั้งพัฒนากฎระเบียบและมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมภายในประเทศ

อย่างไรก็ตาม ภาคเอกชนมีความต้องการให้ภาครัฐดำเนินการอย่างจริงจัง ดังนี้

1. สร้างความต้องการสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมภายในประเทศเพื่อขยายตลาดรองรับการปรับเปลี่ยนการผลิตของภาคเอกชนให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งสามารถเริ่มทำอย่างจริงจังได้ด้วยการขยายผลการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการสีเขียวของภาครัฐ ควรจะเป็นการบังคับใช้ ไม่ใช่โดยสมัครใจ เพื่อเป็นตัวอย่างให้ภาคธุรกิจต่อไป พร้อมกับมีการปรับทบทวนงบประมาณและประมาณการราคาให้เหมาะสมเพื่อให้ดำเนินการได้จริง รวมถึงการสร้างองค์ความรู้ในภาคประชาชนอย่างต่อเนื่องเพื่อก่อให้เกิดการบริโภคที่ยั่งยืน
2. สนับสนุนผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็กเรื่องเงินทุน เทคโนโลยี และการบริหารจัดการ เพื่อให้เกิดการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมทั้งห่วงโซ่การผลิต สำหรับด้านสินค้าเกษตรน่าจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาเกษตรต้นน้ำที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
3. แก้ไขกฎระเบียบในภาครัฐเพื่อให้เอกชนสามารถดำเนินการปรับเปลี่ยนให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมได้ตามกฎหมาย เช่น การบังคับเรื่องการเปิดเผยข้อมูลและติดฉลากเพื่อเฝ้าระวังการทะลักเข้าของสินค้าที่ไม่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การบังคับให้ผู้ค้าปลีกรับประกันอายุการใช้งานของสินค้า โดยเฉพาะเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อป้องกันการนำเข้าสินค้าที่มีอายุการใช้งานสั้นและต้องทิ้งเป็นขยะ

4. บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดและอยู่บนพื้นฐานของเป็นธรรม

5. พัฒนามาตรการจูงใจ เช่น โครงการที่แสดงความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างดีควรเร่งการอนุมัติ EIA การลดค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ผลิต เช่น ค่าส่งสินค้าไปตรวจสอบมาตรฐานสามารถนำมาหักลดหย่อนภาษีได้หรือไม่ การสร้างความเป็นหุ้นส่วนกับภาคการเงิน (ธนาคาร) ในการดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อม ช่วยให้ภาคธนาคารสามารถอนุมัติเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเพื่อการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ เป็นต้น

6. พัฒนาการอำนวยความสะดวกให้แก่ภาคเอกชน เช่น บริการห้องปฏิบัติการที่เปิด 24 ชั่วโมง และสะดวก รวดเร็ว เป็นต้น

นอกจากนี้ ภาคเอกชนมีข้อสังเกตว่ามาตรการทางภาษีมักจะไม่ได้แก้ไขปัญหาผู้ประกอบการที่อยู่ในนอกระบบ และอาจเพิ่มภาระให้ผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็กทำให้ปรับตัวไม่ได้ โดย **ผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็ก** เห็นว่าบางมาตรการ เช่น การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมโดยมีวัตถุประสงค์ให้การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมดำเนินการได้ง่ายและมีประสิทธิภาพขึ้น อาจส่งผลประโยชน์เฉพาะกับเอกชนขนาดใหญ่และการลงทุนจากต่างชาติ แต่สำหรับ SMEs ยังประสบปัญหาในการเข้าร่วมเนื่องจากที่ดินในการนิคมฯ มักมีราคาสูง แต่ภาคการเงินจะประเมินราคาให้ต่ำมากเพราะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินได้ นอกจากนี้ ค่าสาธารณูปโภค เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ในการนิคมก็มีราคาสูงกว่า และยังมีข้อกังวลต่อปัญหาการแย่งแรงงาน โดยเฉพาะแรงงานที่มีศักยภาพ ซึ่งผู้ประกอบการขนาดใหญ่อาจจะได้เปรียบในเรื่องดังกล่าวและมีการดึงแรงงานจากผู้ประกอบการรายเล็กไป ทั้งนี้ ผู้แทน SMEs ต้องการให้ภาครัฐดำเนินการ ดังนี้

1) มีการเจรจากับประเทศคู่ค้าในเชิงรุกมากขึ้นในด้านการค้าและสิ่งแวดล้อม

2) สนับสนุนผลประโยชน์ทางภาษีสำหรับการดำเนินการจัดการสิ่งแวดล้อม เช่น ค่าสาธารณูปโภค ค่าอะไหล่ ค่าบำรุงรักษา ค่าบุคลากรที่ใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อมจะนำมาหักลดหย่อนภาษีได้หรือไม่

3) สนับสนุนเทคโนโลยีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ผลิตภายในประเทศอย่างจริงจัง เพื่อเป็นการลดต้นทุนให้อุตสาหกรรมอื่นๆ แทนที่จะต้องนำเข้าเทคโนโลยีดังกล่าว

4) มีมาตรการสนับสนุน รับประกัน หรือคุ้มครอง ผู้ประกอบการภาคเอกชนที่ได้รับการอนุมัติด้านสิ่งแวดล้อมแล้ว แต่ต้องเผชิญปัญหาเกี่ยวกับภาคประชาสังคม ภาครัฐต้องเป็นผู้ไกล่เกลี่ยและมีการจัดการกับภาคประชาสังคมบนพื้นฐานของข้อมูลและกฎระเบียบที่ชัดเจนและมีกระบวนการตัดสินใจที่เป็นที่ยอมรับของทุกภาคส่วนอย่างเป็นธรรม

ที่มา: รายงานการประชุม “ประเด็นการค้าและสิ่งแวดล้อม เอกชนไทย พร้อมหรือยัง”

เทคโนโลยีกับการลดการปล่อย คาร์บอนจากอุตสาหกรรมเหมืองแร่

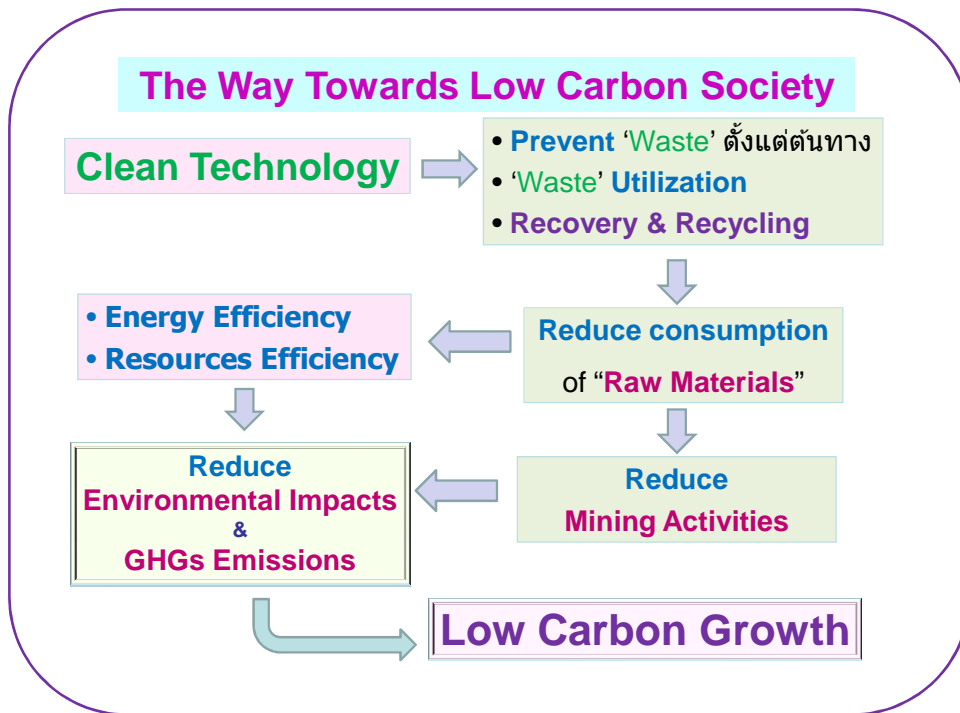
โดย นางสาวทัศนีย์ ยวงเกตุ
นักวิชาการสิ่งแวดล้อม สถาบันสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม

เหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน คือ อุตสาหกรรมที่เป็นปัจจัยสำคัญของการดำรงชีวิตของมนุษย์และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ขณะเดียวกันกิจกรรมเหมืองแร่ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำทรัพยากรธรณี มาใช้ประโยชน์ได้ส่งผลกระทบต่อด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของชุมชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง ทั้งนี้เนื่องจากทรัพยากรธรณี โดยเฉพาะสินแร่ (Ore) เป็นมวลสารที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ย่อมมีองค์ประกอบมลทิน ทั้งที่เป็นพิษ เช่น โลหะหนัก และไม่เป็นพิษ เช่น ฝุ่นละออง ซึ่งแม้ไม่เป็นพิษ แต่ก็ส่งผลกระทบต่อสุขภาพมนุษย์และสัตว์ได้เช่นกัน

ดังนั้นเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน สามารถพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้ต่อไป โดยที่ส่งผลกระทบต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด จำเป็นต้องมีการประยุกต์ใช้หลักการด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ “เทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology)” ซึ่งเน้นการ “ป้องกันการเกิดมลพิษโดยเฉพาะการป้องกันมลพิษที่แหล่งกำเนิด (Pollution Prevention)” ตั้งแต่ต้นทางจนถึงปลายทาง หรือ “Cradle-to-Grave” ควบคู่กับแนวคิด “การบริโภคทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ (Resource Efficiency) ด้วยกลยุทธ์ 3Rs: Reduce, Reuse, Recycling” รวมถึง “การปล่อยของเสียให้น้อยที่สุด (Waste Minimization)” และ/หรือ “การใช้ประโยชน์ของเสีย (Waste Utilization)” ซึ่งจะพัฒนาไปสู่ “การจัดการแบบไร้ของเสีย (Zero Waste Approach)” หรือ “Cradle-to-Cradle” แทน “การกำจัดที่ปลายทาง (End-of-Pipe Treatment)”

“แนวทางการจัดการเหมืองแร่ด้วยเทคโนโลยีสะอาด”

นอกจากนี้ การนำของเสียกลับมาใช้ประโยชน์ (Waste Utilization) ยังเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หรือนำไปสู่ “การพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่คาร์บอนต่ำ (Low Carbon Growth Mining)” ตัวอย่างเช่น การนำถ่านหินซึ่งเป็นของเสียจากโรงไฟฟ้า มาใช้เป็นส่วนผสมของซีเมนต์ จะลดการใช้หินปูนเป็นวัตถุดิบ ซึ่งนอกจากลดการทำเหมืองหินปูนแล้ว ยังลดการปล่อยก๊าซ CO₂ จากการเผาหินปูนอีกด้วย

การนำของเสียประเภทสารอินทรีย์ (Organic Waste) ที่ยากต่อการจัดการด้วยวิธีอื่นมาใช้เป็นเชื้อเพลิงในอุตสาหกรรมซีเมนต์หรือโรงไฟฟ้า (Waste-to-Energy) ก็เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ช่วยอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ควบคู่กับการอนุรักษ์พลังงานและทรัพยากรธรรมชาติ

ดังนั้นหากผู้ประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานทั้งหลาย ให้ความสนใจในการนำเทคโนโลยีสะอาดหรือเทคโนโลยีที่ลดการเกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมมาประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรมของตน นอกจากจะแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมแล้ว ยังสามารถลดต้นทุนด้านวัตถุดิบและพลังงาน ลดการใช้พลังงานจากแหล่งทรัพยากรสิ้นเปลือง (Non-renewable Energy Resource) อันเป็นแนวทางสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

ที่มา : รศ.ดร.ดาววัลย์ วิวรรณเดชะ และ ผศ.ดร.สมศักดิ์ สายสินธุ์ชัย

ภาควิชาวิศวกรรมเหมืองแร่และปิโตรเลียม
คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ฝากข่าวประชาสัมพันธ์

บุคลากรด้านสิ่งแวดล้อมประจำโรงงานตามกฎหมาย

เดือนมิถุนายน – ตุลาคม 2554

หลักสูตร	วันที่มีการจัดฝึกอบรม	
ผู้จัดการสิ่งแวดล้อม (M)	25 กรกฎาคม 54	31 ตุลาคม 54
ผู้ควบคุมระบบฯ น้ำ (WC)	20-24 มิถุนายน 54	19-23 กันยายน 54
ผู้ควบคุมระบบฯ อากาศ (AC)	5-9 กันยายน 54	
ผู้ควบคุมระบบฯ กากอุตสาหกรรม (SC)	3-7 ตุลาคม 54	
ผู้ปฏิบัติงานฯ น้ำ (WO)	12-13 กรกฎาคม 54	26-27 ตุลาคม 54
ผู้ปฏิบัติงานฯ อากาศ (AO)	16-17 มิถุนายน 54	18-19 ตุลาคม 54
ผู้ปฏิบัติงานฯ กากอุตสาหกรรม (SO)	2-3 สิงหาคม 54	8-9 พฤศจิกายน 54
บุคลากรเฉพาะรับผิดชอบความปลอดภัย การเก็บรักษาวัตถุอันตราย	20 มิถุนายน 54	22 สิงหาคม 54
การตอบโต้อุบัติภัยฉุกเฉินจากสารเคมี	7 กรกฎาคม 54	

สอบถามรายละเอียดได้ที่ : คุณพลอยวรรณ คุณนพมาศและคุณนิรมล โทรศัพท์ 0-2345-1262, 0-234-1273

งานสัมมนาเปิดตัวโครงการ

“อุตสาหกรรมร่วมสร้าง เครือข่ายร่วมใจ ก้าวไกลเชิงนิเวศ”

ข่าวประชาสัมพันธ์

กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ร่วมกับสถาบันสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ส.อ.ท.) ที่ปรึกษาโครงการพัฒนาศักยภาพการจัดการกากอุตสาหกรรม จัดการสัมมนาเรื่อง “อุตสาหกรรมร่วมสร้าง เครือข่ายร่วมใจ ก้าวไกลเชิงนิเวศ” งานสัมมนาการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการกากอุตสาหกรรมให้เข้าระบบถูกต้องตามกฎหมายและหลักวิชาการขึ้น ในวันศุกร์ที่ 1 เมษายน 2554 ณ ห้องแกรนด์ บอลรูม โรงแรม รามาการ์เด้นส์ กรุงเทพฯ

โดยการจัดงานสัมมนาในครั้งนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่ตอบโจทย์ตามยุทธศาสตร์ของกระทรวงอุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี โดยกรมโรงงานอุตสาหกรรมได้มีการดำเนินงานกำกับ ควบคุม ดูแลโรงงานให้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการกากอุตสาหกรรม ทั้งการส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากกากอุตสาหกรรม การป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักลอบทิ้ง และการพัฒนาศักยภาพการจัดการกากอุตสาหกรรมผ่านเครือข่ายต่างๆ ด้วยมีจุดมุ่งหวังว่า จะทำให้คุณภาพชีวิตของคนในสังคมไทยดีขึ้น ภาคอุตสาหกรรมได้รับการยอมรับ และสามารถอยู่ร่วมกันกับสังคมอย่างสันติสุข

